

Vad händer när jag ändrat mig?

Mycket i mitt liv har jag försökt ha kontroll över på alla sätt jag kunnat.

Jag har hittat vägar som lett till ett bättre mående.

Satt upp gränser för mig själv igen, gränser som för många år sedan försvunnit.

Idag vet jag också i känslan, vad som är rätt och vad som är fel.

Förr, visste jag självklart i mitt förnuft vad som var rätt och fel, men i min känsla var vissa saker absolut inte självklara.

Så gränserna jag satt upp för mig själv har hjälpt mig oerhört.

Men det är för mig jag satt upp dom.

Gränssättningar för min son är något som jag helt hållit mig ifrån.

För jag vet ärligt talat inte hur min relation till min son ska kunna se ut när han muckar.

Jag har förändrats väldigt mycket dom år han har varit borta.

Jag har arbetat med mig själv.

Men inte alls med hur mitt "nya" mående, min nya livsstil, kan eller kommer att kunna, påverka min relation till min son.

Det tog mig två år att processa det som faktiskt hänt.

Och nu har jag haft två anhörigsamtal med en coach.

Hon är helt underbar.

Vi har helt olika bakgrunder men en sak gemensamt; vi har barn som sitter i fängelse. Båda söner.

Med hennes hjälp har jag förstått att jag måste börja med gränssättningar utifrån mig själv och hur jag vill ha det i mitt liv!

Jag har faktiskt själv upptäckt flera saker där jag gjort helt

fel.

Stått för det och även försökt förklara för min son att det är just detta som händer när han är så van att kunna berätta om kriminella saker som hans nära vänner gör.

Vilket är så fel! På alla sätt.

Jag hjälper inte min son ett dugg med mitt gamla beteende som nästan på en gång slås på när vi pratar, jag stjälper honom.

Så det jag kan göra och tänker göra är att ta dom råd jag kan. Våga utmana mig ännu mera i de samtal jag har.

För jag kan inte göra mer än det.

Jag kan inte trolla.

Jag kan hoppas, tro och vilja.

Men beslutet om hur min sons liv ska se ut i framtiden ligger ändå enbart hos honom själv.

Jag har inga illusioner om en "happy ending story". Det här är mitt liv, vårt liv och ingen film.

Men det gör mig så rädd och samtidigt arg att det är såhär.

Och att mycket av detta beror på mina egna val, och på hur min syn tidigare såg ut på samhällssystemet till exempel.

Just nu får jag inte ihop det i mitt huvud, hur min relation till min son ska komma att se ut om han väljer fel väg.

För min son kommer att komma ut till sin mamma – som har förändrats väldigt mycket.

Och valt bort vissa delar i mitt liv som förr var självklart att han kunde prata med mig om.

Självklart inte allt, men mycket.

Det kommer inte att fungera nu.

Och vad händer då?

Text: Minna

Bild: Pixabay